

CONFLICTE, PAU I REPTES DE SEGURETAT

Fonteh Akum: «Les solucions militars no podran fer front per si soles als desafiaments que planteja la violència extremista»

El director executiu de l'Institut d'Estudis de Seguretat africà afirma que la pandèmia ha afectat la capacitat de mediació de les organitzacions africanes en les crisis del continent

Fonteh Akum, Oscar Mateos

Fonteh Akum, doctor en Política i Estudis Internacionals, és director executiu de l'Institut d'Estudis de Seguretat (ISS), una organització africana sense ànim de lucre amb oficines a

Sud-àfrica, Kènia, Etiòpia i Senegal. L'objectiu de l'ISS és construir coneixements i habilitats per al futur de l'Àfrica i millorar la seguretat humana com a mitjà per aconseguir una pau i una prosperitat sostenibles. En aquesta entrevista, Oscar Mateos, coordinador del monogràfic de la revista IDEES sobre l'Àfrica, conversa amb Fonteh Akum sobre els principals desafiaments del continent en l'àmbit de la seguretat, l'impacte que ha tingut la pandèmia de la COVID-19 i el rol de les organitzacions africanes en la construcció de la pau.

Quines repercussions ha tingut la COVID-19 per al continent africà i, en concret, en la dinàmica dels conflictes?

Les primeres repercussions que podem assenyalar han estat econòmiques. No podem passar per alt el fet que l'Àfrica viu la seva primera recessió en 25 anys. Això sol repercutir en els ingressos del govern i en la seva capacitat per dirigir l'atenció a problemes de desenvolupament essencials; a l'Àfrica, a més, aquests problemes s'han accentuat amb la pandèmia. De manera que una repercussió directa de la COVID-19 és que Àfrica ha fet un pas enrere en el seu intent de complir els Objectius de Desenvolupament Sostenible (ODS) per al 2030, en gairebé totes les categories. També són evidents els efectes secundaris que ha tingut sobre la capacitat dels governs africans per respondre de manera eficaç a les crisis més urgents que ara mateix afronten. I així com els diferents tipus de pressió de la pandèmia sobre l'economia i la governança en general són evidents, la repercussió de la COVID sobre els conflictes no ho és tant. Sigui com sigui, les desigualtats verticals i horitzontals al continent s'han agreujat, i això constitueix algunes de les vulnerabilitats fonamentals que alimenten el conflicte a tot el continent.

És més, si tenim en compte alguns entorns de conflicte al Sahel, la conca del llac Txad, Moçambic o la Banya d'Àfrica, les dinàmiques de conflicte són cada cop més preocupants. No és sorprenent que la crisi d'Etiòpia, malgrat originar-se a partir de tensions polítiques, s'iniciés amb la pandèmia com a teló de fons. Tampoc sorprèn que els grups extremistes violents del Sahel, la conca del Txad i el Cabo Delgado (Moçambic) hagin aprofitat aquest escenari per enfortir la seva resistència, mirar de consolidar relacions amb les comunitats locals i fins i tot posar el govern en alerta. A molts d'aquests llocs, els governs s'han trobat davant de dos fronts de batalla: la crisi de la COVID, que afecta tant espais urbans com rurals, i els problemes urgents de seguretat, com l'extremisme violent i el crim organitzat.

“Les dinàmiques de conflicte al Sahel, la conca del llac Txad, Moçambic o la Banya d'Àfrica són cada cop més preocupants”

Està clar que les diverses actuacions contra la COVID-19, com els confinaments, també han afectat la capacitat de mediació de diverses organitzacions africanes en les crisis. Així, per exemple, si analitzem els efectes derivats dels confinaments en relació amb l'esforç de mediació eficaç, estem davant d'un assumpte preocupant, les conseqüències del qual encara no es coneixen.

Un dels temes més debatuts ha estat l'eficient tasca dels Centres per al Control i la Prevenció de Malalties a l'Àfrica (CDC, institucions de la Unió Africana fundades per donar suport a les iniciatives de salut pública), almenys durant la primera onada de la pandèmia.

Els Centres per al Control i la Prevenció de Malalties a l'Àfrica (CDC) i la Unió Africana (UA) van aprofitar el marge de temps abans de detectar els primers casos de COVID-19 per invertir en prevenció, resposta i recuperació. El president de la Unió Africana en aquell moment, Cyril Ramaphosa, president de Sud-àfrica, va actuar amb contundència. La primera mesura que va prendre, l'abril de 2020, va ser el nomenament d'enviats especials de la Unió Africana per mobilitzar el suport econòmic internacional per a la lluita continental contra la COVID-19 a l'Àfrica, entre els quals el Dr. Ngozi Okonjo-Iweala, el Dr. Donald Kaberuka, Tidjane Thiam i Trevor Manuel. No obstant això, la falta de consens entre els creditors africans del Club de París i del Club de Londres posa de relleu les dificultats que hi ha per aconseguir la condonació i la reestructuració del deute com a vies per a la recuperació econòmica post-COVID. D'altra banda, el Fons Monetari Internacional va presentar recomanacions per emprendre una reforma transformadora que permeti salvar vides i mantenir una estabilitat macroeconòmica. Amb tot, es pot dir que no s'ha fet prou per salvaguardar les diverses conjuntures econòmiques del continent, que van des de la reducció del deute als estímuls econòmics.

Així mateix, des del punt de vista operatiu, els Centres per al Control i la Prevenció de Malalties a l'Àfrica han intentat coordinar les respostes dels països africans, centrant-se a reforçar una capacitat de resposta eficaç per prevenir l'expansió de la pandèmia al continent. En primer lloc, per promoure una detecció primerenca i, així, contrarestar la pandèmia de la COVID-19; en segon lloc, per sensibilitzar tota la població sobre la importància de vacunar-se. De manera que, en tots els aspectes, els Centres per al Control i la Prevenció de Malalties tenen realment un paper fonamental per fer front a una crisi "intervinculada" de pau, seguretat i emergència sanitària a tot el continent.

A banda de l'impacte de la pandèmia, una de les fites fonamentals en matèria de gestió de conflictes a l'Àfrica ha estat la campanya «Silenciar les armes», que va concloure el 2020 (tot i que s'ha estès fins al 2030), i que té com a objectiu eradicar, en la mesura del possible, la violència armada al continent. Com valora personalment aquesta iniciativa? Com encaixa en un problema cada vegada més gran, com és el terrorisme, que afecta diverses subregions del continent?

L'ampliació del termini a l'any 2030 per executar el pla d'acció de la campanya «Silenciar les armes» per part de la Unió Africana ha permès elaborar un marc de seguiment i avaluació que és possible valorar i analitzar de manera eficaç a partir de la implementació.

Si bé la iniciativa és important, també està relacionada en molts aspectes amb altres qüestions que afecten el continent africà. Em refereixo a qüestions de desenvolupament, gènere, comerç i emergències. És difícil aspirar a silenciar les armes sense tenir en compte la governança i el desenvolupament del benestar de les societats, els estats i les comunitats econòmiques regionals. Si ens fixem en el mapa de l'extremisme violent al continent,

observem que prolifera a les perifèries geogràfiques dels països. També observem que l'extremisme violent és de caràcter predominantment transfronterer, per la qual cosa requereix respostes regionals. D'altra banda, els recursos humans, materials i financers que sostenen els grups extremistes violents sovint provenen d'entorns on el fenomen encara no afecta de manera manifesta.

“És difícil aspirar a silenciar les armes sense tenir en compte la governança i el desenvolupament del benestar de les societats, els estats i les comunitats econòmiques regionals”

Per comprendre el terror i el conflicte al Sahel també cal tenir en compte les cadenes de subministrament que connecten els grups terroristes del Sahel amb els països costaners o amb el nord d'Àfrica. Les cadenes de subministrament proporcionen als grups terroristes mà d'obra, materials (motocicletes i armes), així com recursos financers i econòmics. El mateix passa a la conca del llac Txad. Aquests grups extremistes violents operen en escenaris on poden manipular conflictes locals, ja sigui com a instigadors o com a pacificadors o negociadors per a la pau a les comunitats i, per tal d'aprofitar-se d'aquestes o aprofitar els avantatges que pugui brindar una comunitat sobre una altra. Aquesta dinàmica vincula el terrorisme als conflictes locals.

Sembla, doncs, que la dinàmica de la violència armada s'ha intensificat al conjunt d'Àfrica.

Tot i la dinàmica de l'extremisme violent i dels conflictes locals, l'Àfrica gairebé ha eradicat els conflictes interestatals violents. I els exèrcits nacionals no s'impliquen en enfrontaments tradicionals, ni en manifestacions insurgents transfrontereres de l'extremisme violent o d'altres formes de conflicte local que exigeixen respostes regionalitzades. Aquestes estratègies regionals han de ser homogènies i multisectorials, i incloure agents que habitualment no treballen de manera operativa entre sectors. Aquestes estratègies regionals centralitzen les perifèries d'aquests estats com a zones amb problemes de seguretat humana irresolubles i també plantegen qüestions importants sobre la relació de governança entre els centres i les perifèries del continent. Aquestes qüestions s'han de prioritzar si volem gestionar els conflictes locals i l'extremisme violent de manera eficaç i silenciar les armes de manera eficaç.

Han passat vint anys des que la Unió Africana es va refundar i, amb ella, la idea d'oferir “solucions africanes als problemes africans”. Quins han estat els principals èxits i problemes al llarg d'aquestes dues dècades?

Les dues dècades que es compleixen des de la refundació de la Unió Africana haurien de permetre fer una valoració de la capacitat i la utilitat dels instruments disponibles, dels constructes sobre normatives i principis que han impulsat solucions africanes a problemes africans, cosa que em sembla encertada.

Des del punt de vista normatiu, l'aparició de la subsidiarietat permet fer efectiva la relació entre les anomenades "Comunitats Econòmiques Regionals" (REC, per les sigles en anglès; agrupacions regionals d'estats africans) i la Unió Africana, de manera que aquestes comunitats tinguin prioritat a l'hora de propiciar la pau i la seguretat al continent.

La posada en marxa ha funcionat de manera variable, ateses les capacitats, les competències i la voluntat política diferenciades per poder abordar de manera eficaç alguns dels reptes de governança, integració, desenvolupament, pau i seguretat dins les respectives regions. El 2007, es va adoptar la Carta Africana sobre Democràcia, Eleccions i Governabilitat, que va entrar en vigor el 2012. Aquest document es presenta com un text fundacional creat per vetllar pels règims democràtics i les transicions democràtiques al continent. Al llarg de l'últim any, hem observat un repunt de cops d'estat al continent, dos a Mali en només 12 mesos, un a Guinea i un altre al Sudan. Aquesta tendència bé podria estendre's a tot el continent.

"Des d'una perspectiva normativa, sí que hi ha hagut progressos en els protocols de governança i de subsidiarietat. Això posa de manifest que a l'Àfrica hi ha capacitat i voluntat de gestionar els propis desafiaments"

Tot i això, no només els cops, sinó també les Constitucions s'han instrumentalitzat per permetre que segons quins líders civils romanguin en el poder més temps del previst per als mandats designats constitucionalment. Les reaccions als cops militars i a les esmenes constitucionals arbitràries han estat diverses. Aquesta diferència crea una bretxa entre els principis i la seva aplicació. I així com els cops d'estat a Mali i Guinea, que van ser àmpliament aclamats, han donat pas a transicions dubtoses, la presa del poder militar al Sudan va provocar noves protestes populars. Així que, des d'una perspectiva normativa, sí que hi ha hagut progressos en els protocols de governança i de subsidiarietat, i les comunitats econòmiques regionals han estat les primeres a respondre a les crisis. Això posa de manifest que a l'Àfrica hi ha, en efecte, una capacitat i una voluntat de gestionar els seus propis desafiaments.

En relació amb això, què ens pot explicar sobre les repercussions de l'extremisme violent?

Si observem els diferents escenaris on actua l'extremisme violent a Moçambic, amb el desplegament i la missió de la Comunitat per al Desenvolupament de l'Àfrica Austral (SADC), i la Força Multinacional Conjunta (composta per Nigèria, Níger, Camerun i Txad, inclòs Benín), o a Liptako-Gourma, on opera la Força Conjunta del G5 Sahel, veiem que a l'Àfrica hi ha realment una voluntat d'aplicar les seves solucions.

Ara bé, els desplegaments militars han d'anar acompanyats d'una supervisió i d'intervencions per incentivar-ne el desenvolupament. Així mateix, cal crear un espai

perquè hi pugui haver respostes d'emergència humanitària eficaces. Les solucions militars no podran fer front per si soles als desafiaments que planteja la violència extremista, sobretot si no van al mateix temps acompanyades d'estratègies de governança alineades i programes de Desarmament, Desmobilització i Reintegració (DDR). També caldria considerar seriosament el diàleg amb grups extremistes violents.

Si observem alguns dels instruments que ja existeixen, com l'Arquitectura de Governança Africana (AGA), el Mecanisme Africà d'Avaluació entre Parells (MAEP) o l'Arquitectura Africana per a la Pau i la Seguretat (APSA), són eficaços en funció dels recursos polítics i humans, i les inversions financeres, que els estats membres de la Unió Africana hi estiguin disposats a invertir. Més enllà de la designació de representants d'alt nivell per gestionar les crisis a l'Àfrica, cal millorar la mobilització del suport que aquests representants realment necessiten per resoldre les crisis de manera eficaç.

Tenint en compte els instruments que ha esmentat, quins són els desafiaments més urgents des del punt de vista operatiu?

Els desplegaments polítics i militars han afrontat una sèrie de reptes a l'hora de traduir els mandats en una posada en pràctica eficaç i adaptable, ajustada a entorns operatius específics. Amb l'aparició d'acords de seguretat regionals *ad hoc*, els desafiaments tenen a veure amb la situació de les forces als països on es troben, així com amb la interoperabilitat entre les forces, ja sigui com a forces d'interposició o bé com a forces antiterroristes. Atesa la naturalesa de les crisis, que requereixen acords de seguretat específics, aquestes línies són cada cop més difuses. Tot i aquestes dificultats i les tensions entre els interessos nacionals en els acords nacionals de seguretat col·lectiva, els desplegaments solen crear més punts morts de caràcter operatiu. Malgrat aquests inconvenients, una operació com la Missió de la Unió Africana a Somàlia, (AMISOM, per les sigles en anglès) segueix sortejant complexes dinàmiques regionals de seguretat, econòmiques i polítiques, que sostenen un mecanisme eficaç per a una possible transició que permeti a Somàlia sortir de la crisi.

Quin paper tenen els agents externs emergents a l'Àfrica? Què opina sobre la seva participació creixent en l'àmbit de la seguretat, i com afecten a les dinàmiques de conflictes i pau?

El paper que tenen els agents externs a l'Àfrica no és ni emergent ni nou, però sí que està canviant l'ordre d'aquestes relacions. Si mirem enrere, abans de la independència ja hi havia una intervenció d'agents externs. La Xina, per exemple, té un llarg historial de col·laboració amb els moviments d'alliberament de països africans durant i després de la seva independència, així com Rússia durant la Guerra Freda. Tot i això, no s'havia vist un interès de col·laboració amb l'Àfrica tan renovat des de la Guerra Freda. Malgrat que el sector de la seguretat sol acaparar l'atenció, cal que aquesta giri al voltant de certs aspectes econòmics interconnectats en aquestes col·laboracions.

L'Àfrica és un continent ric en recursos humans i materials. Recursos que, sens dubte, impulsaran la propera revolució industrial. Les crisis a l'Àfrica també atrauen col·laboracions a les àrees de pau i seguretat. Atreuen, per exemple, missions

d'estabilització de les Nacions Unides al continent.

“El paper que tenen els agents externs a l'Àfrica no és ni emergent ni nou, però sí que està canviant l'ordre d'aquestes relacions: no s'havia vist un interès de col·laboració amb l'Àfrica tan renovat des de la Guerra Freda. El sector de la seguretat sol acaparar l'atenció, però cal centrar-se també en certs aspectes econòmics interconnectats”

Encara que la creixent contractació de mercenaris privats sembli una cosa nova, ja es donava abans, i desperten inquietud en aquelles comunitats on actuen. Aquesta inquietud es produeix en tres nivells. El primer nivell planteja interrogants sobre l'estat en què es troba la seguretat nacional que depèn d'una configuració híbrida de seguretat d'estat i agents de seguretat estrangers privats. El segon nivell d'inquietud fa referència a les normes d'intervenció i de responsabilitat. Les entitats de seguretat privades solen operar al marge de la llei i, de vegades, plantegen dificultats legals per reparar i exigir comptes en cas de violació dels drets humans. El tercer motiu de preocupació fa referència al contracte social. El contracte social, en termes generals, és la relació entre l'estat i la societat. Un element intrínsec del contracte social és que hi hagi una relació que garanteixi la protecció civil per part de l'estat, una responsabilitat que no es pot cedir a entitats de seguretat estrangeres que no es responsabilitzen dels ciutadans. Alhora, la creixent influència i presència de mercenaris privats a l'Àfrica també hauria de ser motiu de preocupació, independentment del seu origen. El paper que els mercenaris tenen en situacions de conflicte i de governança és problemàtic.

En llocs com el Sahel Central o la conca del llac Txad, els grups violents estan apel·lant a reivindicacions polítiques i religioses a zones remotes per guanyar-se el suport local. Segons la seva opinió, tenint en compte les limitacions de les estructures estatals en aquestes regions, quins mecanismes podrien prevenir la radicalització?

Si parlem de mecanismes específics, el primer seria tractar els problemes allà on són, i connectar la competència local amb la regional. Sovint, interpretar el problema des d'un prisma estatal resulta dissonant, perquè aquests agents que hem esmentat (grups extremistes violents i problemàtics) veuen les seves zones d'operacions com a territoris interconnectats, sense fronteres. De manera que, perquè hi pugui haver respostes eficaces, cal plantejar-se una estratègia regional que posi en harmonia els marcs regionals i adapti la seva aplicació als contextos locals.

Harmonitzar marcs en termes reals significa que, si un país proposa una amnistia a favor dels col·laboradors de Boko Haram, i un altre només considera iniciar una acció penal, és fàcil que aquesta diferència encoratgi una dinàmica de deserció. Cal que aquests països,

que s'enfronten a una violència de caràcter transfronterer, tinguin una entesa mútua quant a l'amnistia, la desmobilització, la desvinculació i la reintegració, així com la rehabilitació. En segon lloc, els mecanismes de recerca i processament també s'han de poder harmonitzar entre aquests països. Han d'anar acompanyats de mecanismes de repatriació específics dels sospitosos d'accions violentes extremistes i terroristes entre països.

En tercer lloc, els diferents entorns afectats per l'extremisme violent s'han de considerar des d'un prisma nacional; la presència i la utilitat de l'estat són clau per a l'estabilització, la recuperació i la resiliència. Així com alguns països de la conca del llac Txad i del Sahel Central han mantingut la seva presència a zones on els grups terroristes tenen interès a operar, d'altres no ho han fet. Per poder millorar la presència estatal, les respostes d'autoritats, serveis públics i exèrcit han d'anar acompanyades d'una protecció de la població civil, de cohesió social i d'estratègies de desenvolupament. És necessari un compromís en el front humanitari per poder atendre les comunitats desplaçades, així com les d'acollida, i guanyar-se la simpatia general. Des d'un punt de vista col·lectiu, aquestes intervencions abordarien els motius pels quals alguns individus s'uneixen a grups extremistes violents que continuen coexistint amb estratègies d'intervenció per assolir l'estabilització.

L'ajuda al desenvolupament en aquests contextos és un assumpte espinós, ja que podria contribuir a la consolidació dels grups extremistes violents i dels subjectes criminals: les intervencions a favor del desenvolupament podrien acabar essent l'objectiu dels impulsors d'iniciatives violentes.

Per acabar, els mecanismes de resposta també han d'anar de la mà de mecanismes de protecció civil. És essencial que es protegeixi la població civil i es restauri el sistema administratiu i altres serveis bàsics una vegada tancada qualsevol operació militar.

Vostè és partidari d'un diàleg intervingut i d'una gestió de crisi inclusiva, ja que considera que són instruments útils per a la consolidació de la pau local i la prevenció de conflictes. De quina manera creu que es poden aplicar aquestes estratègies?

Per a això cal que hi hagi dedicació i esforç, i un coneixement de base antropològica de les societats on es desenvolupa cada conflicte, així com una connexió entre les diferents escales d'intervenció. En primer lloc, és important posar nom als acords per als agents als escenaris de conflicte. Catalogar com a terrorista un agent en un conflicte redueix la cabuda per al diàleg i el compromís polític. Les iniciatives de pau locals es poden beneficiar d'aquesta inclusió, que posa el focus dels problemes i els interessos al centre del descontentament.

El segon factor consisteix a identificar els agents clau més influents. Són individus que, amb el temps, han desenvolupat suficient capital social (per exemple, a través de la construcció de relacions i xarxes d'influència) per poder intervenir en la resolució d'un conflicte local determinat. Aquests actuen de manera extraoficial o a través de vies alternatives, i poden arribar a participar en els diferents estadis dels processos de mediació

sense posar en risc el seu prestigi social.

En tercer lloc, per poder participar en els esforços necessaris per consolidar la pau local i prevenir els conflictes, cal determinar la capacitat del govern i la voluntat política. Els administradors locals compten amb una autoritat constituïda per poder mediar en disputes locals, i haurien de poder interactuar amb els seus equivalents als països confrontants, per conèixer millor l'abast i les implicacions dels conflictes, i aprofitar la capacitat de les configuracions regionals per abordar eficaçment algunes crisis transfrontereres. És evident que, quan s'expandeixen i s'amplien per incloure agents internacionals, i quan les crisis capten prou interès internacional –com en el cas dels conflictes entre pastors i agricultors– la capacitat per relacionar diverses habilitats d'intervenció és fonamental.

En general, el desafiament més gran és aconseguir recórrer a estratègies basades en l'evidència, per configurar la política, la programació i el desenvolupament de la pau local, així com la prevenció de conflictes de manera reflexiva. Donats els recursos temporals necessaris per abordar les causes que hi ha darrere els conflictes, per col·laborar amb els agents en els assumptes que vulguin, i tenint en compte que els seus interessos es poden mediar, de fet, dins d'uns paràmetres legals, les expectatives més assentades o habituals també s'han de gestionar amb precaució.

“Per consolidar la pau, cal que hi hagi dedicació i esforç i un coneixement de base antropològica de les societats on es desenvolupa cada conflicte, així com una connexió entre les diferents escales d'intervenció”

Si la saviesa autòctona i els agents locals impulsen la consolidació de la pau local i la prevenció de conflictes en col·laboració amb col·laboradors nacionals, regionals i internacionals, hi haurà oportunitats per dissenyar mesures de pau sostenibles i eficaces a les zones frontereres d'aquests països. El protocol de Malabo o la Carta Africana sobre Valors i Principis de Descentralització, Governança i Desenvolupament Locals –que, com s'ha dit, proporcionen una base sòlida per a la descentralització com a incentiu per al desenvolupament local i brinden possibilitats per promoure la pau local– encara s'enfronten a problemes de ratificació i d'implementació.

Fonteh Akum

Fonteh Akum és Director Executiu de l'Institut d'Estudis de Seguretat (Institute for Security Studies, ISS) –un think tank africà que té per objectiu millorar la seguretat humana al continent– on anteriorment va dirigir el Programa Lake Chad Basin (Conca del Llac Txad). Abans d'unir-se a l'ISS el 2017, va treballar en els àmbits de recerca, gestió de recerca i comunicació de polítiques al Consell per al Desenvolupament de la Recerca en Ciències Socials a Àfrica (CODESRIA), el Programa Àfrica de la Universitat de les Nacions Unides per a la Pau i també a la seu del Fons Monetari Internacional a Washington DC. Fonteh ha publicat sobre la trajectòria de desenvolupament futur de la Comunitat Econòmica i Monetària d'Àfrica Central i sobre l'extremisme violent, la governança i la seguretat humana a la conca del llac Txad. És doctor en política i estudis internacionals per l'Escola d'Estudis Orientals i Africans de la Universitat de Londres.

Oscar Mateos

Oscar Mateos és coordinador del grup de recerca sobre globalització, conflictes, desenvolupament i seguretat (GLOBALCODES) de la Facultat de Comunicació i Relacions Internacionals de Blanquerna - Universitat Ramon Llull, on també imparteix docència com a professor associat de Relacions Internacionals en diversos estudis de Grau, Màster i Doctorat. Des de l'any 2019, és delegat del rector de la URL per a l'impuls de l'Agenda 2030. Mateos és membre de la junta de Govern de l'Institut Català Internacional per la Pau (ICIP) i investigador associat del CIDOB. Llicenciat en Ciències Polítiques i de l'Administració, és postgraduat en Cultura de Pau i Doctor en Relacions Internacionals amb menció europea per la Universitat Autònoma de Barcelona (UAB). Les seves investigacions se centren en l'anàlisi dels conflictes armats i dels processos de construcció de pau postbèl·lica al continent africà, especialment a la regió de l'Àfrica occidental. Ha treballat a l'Escola de Cultura de Pau de la UAB i ha col·laborat amb organitzacions com Metges Sense Fronteres al Sudan del Sud o Conciliation Resources a Sierra Leone. Va ser professor convidat a la Universitat de Sierra Leone (Fourah Bay College) entre els anys 2006 i 2008, i investigador visitant de la School of Oriental and African Studies (SOAS) de la Universitat de Londres.